

?Torre del carrer Dos de Maig/Cós

A la cantonada entre els carrers del Cós i Dos de Maig destaca l'estètica d'aquesta residència burgesa de 1933, dissenyada en estil noucentista.



Foto: Francesc Rubí.

Aquesta zona era una part del regadiu i es va urbanitzar en començar el segle XX, com es veu en el nom de carrers, Bruc o Dos de Maig, esdeveniments que feien referència al centenari de la Guerra Napoleònica (1808-1814). Sobretot s'hi van construir indústries, però també residències burgeses com aquesta, que durant molts anys va ser la més allunyada del centre.

És una casa unifamiliar aïllada de planta baixa i dos pisos i està envoltada per dos cossos annexos de PB, un que fa de garatge i l'altre és part de l'habitatge. Destaca per una composició de les façanes força acurada en la interpretació del Noucentisme. A la principal, la del carrer Dos de Maig, hi ha tres obertures per planta i la jerarquia vertical es marca amb un cos central per sobre dels ràfecs de la teulada, ja que el segon pis està construït sota coberta. Al primer pis hi ha dos balcons amb barana de ferro fos ornamentada. Les finestres de la planta baixa tenen arc de mig punt sobre capitells de forma coríntia, com les del cos annex que hi ha a l'oest. A la façana orientada al xamfrà destaca una tribuna a la planta baixa. Les baranes de la tanca i del pati que fa de coberta al cos annex són de balustres de pedra. En el cos central cal remarcar el gran ràfec de les teulades amb les bigues vistes i pintades d'un color fosc. El mur està arrebossat i pintat de blanc, en contrast amb els emmarcaments i les cadenes de carreus de les cantonades, que són de pedra. La coberta és de teulada a quatre aigües amb mansardes que il·luminen la darrera planta. La coberta del cos annex és plana. La casa està envoltada per dos jardins, un de triangular, petit, que resol la cantonada i un de més gran a la part del darrere, amb piscina.

Forma part del catàleg per la importància artística, ja que presenta solucions compositives acurades

i elegants i perquè és un dels pocs edificis originals de la zona amb una estètica de ciutat-jardí poc habitual a Manresa. Tot i això, l'edifici només està protegit de manera documental; és a dir, que pot desaparèixer si es documenta adequadament. Darrerament sembla en desús. A l'arxiu històric no s'han trobat referències de la construcció o de l'autoria, però sí que se sap que estava envoltat d'algunes indústries, com la fusteria de ca l'Andreu, i de camps fins als anys seixanta.